

ER WAREN ER EENS DRIE, DOOR OTTO WARD EN CAREL GREVE.

TONIUS — de doopnaam, als van den heilige: Antonius, was te plechtig voor gemeenzaam gebruik — Tonius rookte zijn pijpje op de bank — van zelf-gesprokkelde dikke takken —, en zag tevreden rond in zijnen hof, waar alles ging groeien en geuren; waar het sappige spinaziegroen in prille blaadjes boven den donkeren grond uitkeek.

Zoo zonder er bij te denken aan hoe of waarom, genoot hij van den goeden dag en van zijn bezit, dat zoo kostelijk ging gedijen. Hier, op zijn eigen terrein, zou zelfs de jonge graaf, wiens eerste moezener hij was in de tuinen, ringsom rond het kasteel in de welige vallei, — hier zou zelfs de jonge graaf — bij wijze van spreken — niets kunnen nemen en niet te bevelen hebben; hoewel natuurlijk alles ter beschikking zou zijn.

Zijn jonge vrouw Sabiene had, den komenden Zondag ter eere, het pad geharkt en de perken gewied; dat deed zij gaarne en goed, met rappe vingers plukkend het onkruid van tusschen het geteelde, dat een warrig dun netwerk over de zwarte aarde vlocht. Het was alsof God den menschen toonen wilde hoe zij te werken hadden in Zijn schepping, vond Tonius. Tonius zei dat Sabiene na.

Die zat met den meester, van wien zij les kreeg, achter de opengestooten groene luikjes. Hunne stemmen waren voortdurend hoorbaar geweest; nu was het stil. Tonius bemerkte het niet.

De meester was wel vriendelijk voor Tonius en zijn vrouw: hij wilde, nu nog, het verzuimde van vroeger in doen halen, en hun lezen leeren. En schrijven, had hij gezegd, en rekenen als het ging — Tonius vond het mooi van den meester, die zijn vrijen tijd er aan geven wilde, heel mooi —, maar zijn hoofd kon er slecht aan gewennen om de aandacht te bepalen bij letters en syllaben; dikwijls ging hij weg, als de meester er was, en zat in den hof, als nu.

Sabiene maakte beter vorderingen. Zij was verstandig en bevattelijk, prees de meester; die gaf haar vele goede woorden. Tonius knikte, zwijgend. De meester had gelijk, dacht hij; zij wàs verstandig: een vrouw als geen andere, en mooi, erg mooi. Hij was heel trotsch op haar.

— Sabiene! riep Tonius eensklaps. Sab—

Hij hield op, ontsteld; de les moest niet gestoord worden.

Maar Sabiene, vlug, rank, kwam al den hof in geloopten. Rossig-blond haar kroesde om het blozend gezicht; de donkere oogen waren als amandelen van vorm. Achter haar aan, met langzame passen, waardig, volgde de jonge meester, in zijn besten rok met glimmende knopen.